

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 307/2010-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti K., a. s., B., právne zastúpenej advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. Er 456/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. Er 456/99 porušil základné právo spoločnosti K., a. s., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Komárno vo veci vedenej pod sp. zn. Er 456/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Spoločnosti K., a. s., priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Komárno p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Spoločnosti K., a. s., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov), ktoré je Okresný súd Komárno p o v i n n ý vyplatiť na účet jej advokátky JUDr. J. F., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 307/2010-14 z 1. júla 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti K., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 456/99 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 20. mája 2002 uzavrela so spoločnosťou O. zmluvu o postúpení pohľadávky s príslušenstvom proti dlžníčke I. T. v prospech sťažovateľky. Na základe takto uzavretej zmluvy sťažovateľka v exekučnom konaní proti dlžníčke (povinnej) vedenom pred okresným súdom podala 11. júna 2002 návrh na zámenu účastníkov konania na strane oprávneného. Zároveň požiadala súdneho exekútora JUDr. Š. G. o informáciu k stavu exekučného konania proti dlžníčke, ktoré viedol na základe právoplatného a vykonateľného titulu od roku 1999.

K ďalšiemu priebehu exekučného konania sťažovateľka uviedla, že: „Efekt v činnosti exekútora sťažovateľ urgoval listom z 16. 09. 2002, 27. 11. 2002, 25. 06. 2003, 12. 08.

2003, 7. 10. 2003 a 18. 05. 2004. O návrhu sťažovateľa zameniť v exekučnom konaní dovedajšieho oprávneného(...) za nový oprávnený subjekt(...), podanom 11. 06. 2002 rozhodol Okresný súd v Komárne až 11. 09. 2006! Sťažovateľ, vidiac neefektívneho exekútora, rozhodol sa zmeniť exekútora v intenciách § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Požiadal o to listom z 09. 09. 2008. Vybavenie žiadosti urgoval sťažovateľ listom z 18. 02. 2009 a potom aj listom k rukám predsedu OS v Komárne z 19. 03. 2009. Predseda súdu odpovedal, že vec bude vybavená cca. do konca júla 2009. Okresný súd v Komárne skutočne vydal uznesenie o zámene exekútora, a to pod č. Er 456/1999 z 07. 05. 2009.

Až tu sa sťažovateľ dozvedel, že exekútor JUDr. Š. G. zomrel a jeho ustanovenou náhradníčkou sa stala od 27. 03. 2008 exekútorka JUDr. B. B. K ňou podanému odvolaniu sa sťažovateľ vyjadril a potom urgoval rozhodnutie súdu. Pretože sa procesne nič nedialo, urgoval sťažovateľ listom z 14. 12. 2009 priamo predsedu OS v Komárne. Predseda OS v Komárne(...) ad a/ uznal prietahy v konaní, ad b/ informoval sťažovateľa o uplatnenej disciplinárnej zodpovednosti a ad c/ informoval sťažovateľa, že súd rozhodol o odvolaní exekútorky JUDr. B. B. (čo sa malo stať 16. 12. 2009). Takéto rozhodnutie súdu ale sťažovateľovi nebolo dodnes doručené.“

Podľa názoru sťažovateľky došlo postupom okresného súdu k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci v súdnom konaní bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože tento jej svojou neefektívnou procesnou prácou a opakovanou nečinnosťou spôsobil a stále spôsobuje mimoriadne ťažkosti. Na uvedené skutočnosti sťažovateľka upozornila aj vedenie súdu prostredníctvom sťažnosti na prietahy v konaní.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Komárne v konaní vedenom pod sp. zn.: Er 456/1999 porušil právo K., a. s.(...), aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu v Komárne sa v konaní vedenom pod sp. zn.: Er 456/1999 prikazuje konať bez zbytočných prietahov

3. *K., a. s.(...) sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 500,- € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd v Komárne povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

Okresný súd v Komárne je povinný uhradiť K., a. s.(...) trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. J. F.(...)“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 419/10 z 2. augusta 2010 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 19. septembra 2010.

2.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov vykonaných v napadnutom konaní a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Oboznámil som sa s predmetnou sťažnosťou ako aj spisovým materiálom vo veci spisovej značky Er 456/99 a dospel som k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je sčasti opodstatnená.

(...) uznávam, že (niektoré, pozn.) obdobia nemožno označiť za efektívny postup súdu bez zbytočných prietahov. Nakoľko sa u zákonného sudcu jednalo o opakované pochybenia, podľa môjho záveru subjektívnej povahy. Vyvodil som voči sudcovi aj disciplinárnu zodpovednosť tak, že dňa 25. 10. 2010 som podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky - Disciplinárny súd návrh na jeho odvolanie z funkcie, po čom sa dotknutý sudca následne vzdal funkcie. Po tomto som prijal zmenu rozvrhu práce a predmetná vec bola pridelená na vybavenie inému sudcovi.

K tvrdeniu sťažovateľky, že do dňa podania ústavnej sťažnosti jej nebolo doručené rozhodnutie o zmene exekútora zo dňa 16. 12. 2009 uvádzam, že toto rozhodnutie podľa údajov uvedených na doručenke prevzal splnomocnenec sťažovateľky dňa 18. 12. 2009(...)

Záverom uvádzam, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti netrvám na ústnom prejednávaní veci pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, pretože som toho názoru, že od ústneho prejednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie predmetnej veci.“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedla:

„Oboznámili sme sa so stanoviskom vedenia OS v Komárne. Najmä vzhľadom na personálne konzekvencie v danej veci, nazdávame sa, že predseda OS v Komárne zaujal primerane konštruktívne a principiálne stanovisko. Je teda viac menej isté, že dôvody sťažovateľa sú v celom rozsahu faktograficky i ústavnoprávne uvedené korektne. Na realizácii ústneho pojednávania netrváme.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. Er 456/99:

Dňa 4. februára 1999 návrhom na vykonanie exekúcie bolo začaté napadnuté konanie (z titulu platobného rozkazu sp. zn. Cb 602/1993 zo 16. decembra 1993).

Dňa 20. mája 2002 sťažovateľka uzavrela so spoločnosťou O., spol. s r. o., zmluvu o postúpení pohľadávky voči I. T. (ďalej len „dlžníčka“) v prospech sťažovateľky ako dodatok k pôvodnej zmluve.

Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky súdny exekútor žiadosťou doručenou 19. júna 2002 požiadal okresný súd, aby rozhodol o zmene oprávneného v exekučnom konaní.

Dňa 11. septembra 2006 okresný súd uznesením rozhodol o pripustení sťažovateľky do exekučného konania namiesto doterajšieho oprávneného O., spol. s r. o. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 28. decembra 2007.

V dôsledku viacerých neúspešných pokusov súdu o doručenie upovedomenia o zmene oprávneného v exekučnom konaní súd žiadosťou z 29. januára 2007 požiadal

register obyvateľov Slovenskej republiky, aby oznámil trvalý pobyt dlžníčky. Oznámenie bolo súdu doručené 26. marca 2007.

Dňa 7. júna 2007 súd požiadal M. p. v K. o doručenie zásielky dlžníčke na jej adresu trvalého pobytu, ktorý oznámil register obyvateľov Slovenskej republiky (doručovanie nebolo úspešné).

Dňa 16. júla 2007 súd požiadal M. ú. v K. o oznámenie mien a dátumov narodenia osôb, ktoré sú prihlásené na adrese trvalého pobytu dlžníčky z dôvodu ustanovenia opatrovníka dlžníčke (oznámenie doručené súdu 31. júla 2007).

Dňa 2. augusta 2007 súd vyzval A. T. (ako rodinného príslušníka dlžníčky), aby oznámil, či súhlasí s tým, aby ho súd určil za opatrovníka dlžníčky pre celé exekučné konanie (zásielka nebola úspešne doručená – adresát neznámy).

Dňa 13. augusta 2007 súd vyzval S. p., aby oznámila, či je dlžníčka evidovaná, resp. či je jej vyplácaná akákoľvek dávka (oznámenie bolo súdu doručené 17. septembra 2007).

Dňa 4. októbra 2007 súd uznesením č. k. Er 456/99-30 určil K. D., vyššiu súdnu úradníčku, za opatrovníčku pre dlžníčku, a to na preberanie písomností pre celé exekučné konanie až do právoplatného skončenia veci.

Dňa 28. decembra 2007 nadobudlo právoplatnosť uznesenie o pripustení sťažovateľky do napadnutého exekučného konania.

Sťažovateľka žiadosťou doručenou súdu 24. septembra 2008 požiadala o zmenu exekútora a navrhla poveriť Exekútorský úrad JUDr. Ing. Š. H.

Dňa 29. septembra 2008 súd vyzval doterajšiu súdnu exekútoru–JUDr. B. B. (ďalej len „doterajšia exekútorka“), aby sa k žiadosti o zmenu exekútora do 15 dní vyjadrila a predložila vyúčtovanie doterajších nákladov exekúcie.

Dňa 20. októbra 2008 doterajšia exekútorka požiadala súd o opätovné zaslanie žiadosti oprávneného o zmenu exekútora, keďže nebola k listu z 29. septembra 2008 priložená.

Dňa 12. marca 2009 sťažovateľka urgovala súd, aby vydal rozhodnutie o zmene exekútora.

Dňa 7. apríla 2009 súd urgoval doterajšiu exekútoru, aby sa vyjadrila k žiadosti sťažovateľky o zmenu exekútora z 24. septembra 2008 a predložila vyúčtovanie doteraz vynaložených nákladov exekúcie.

Dňa 22. apríla 2009 bolo súdu doručené vyjadrenie doterajšej exekútorke k žiadosti o zmenu exekútora, resp. vyúčtovanie doterajších nákladov exekúcie.

Dňa 7. mája 2009 súd uznesením vyhovel žiadosti sťažovateľky o zmenu exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Ing. Š H.

Dňa 19. mája 2009 doterajšia exekútorke podala odvolanie proti uvedenému uzneseniu.

Dňa 14. júla 2009 súd poslal sťažovateľke odvolanie doterajšej exekútorke, aby sa k nemu vyjadrila.

Dňa 18. augusta 2009 bolo súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky k odvolaniu doterajšej exekútorke.

Dňa 23. októbra 2009 sťažovateľka požiadala súd o zaslanie písomného vyhotovenia uznesenia č. k. Er 456/99-39 s vyznačenou právoplatnosťou.

Dňa 1. decembra 2009 sťažovateľka požiadala predsedu súdu, aby vykonal úkon v záujme rozhodnutia o odvolaní doterajšej exekútorke.

Dňa 16. decembra 2009 okresný súd uznesením č. k. Er 456/99-51 vyhovel žiadosti o zmenu exekútora (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 9. februára 2010).

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Er 456/99 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov(...)

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a predovšetkým poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania už viac ako osem rokov (začaté bolo 19. júna 2002) je už samo osebe neprimerané.

Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol v danej veci dlhodobý, ale aj krátkodobý nečinný, a to konkrétne od 19. júna 2002 do 11. septembra 2006 (štyri roky a tri mesiace) a od 28. decembra 2007 do 29. septembra 2008 (deväť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože minimálne počas piatich rokov (od podania žiadosti sťažovateľky na vstup do napadnutého konania) okresný súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože vo svojej podstate už hraničia s odmietnutím spravodlivosti (*denegatio iustitione*). K uvedenej nečinnosti, a teda k prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania sťažovateľky, ale predovšetkým v dôsledku postupu (nečinnosti) okresného súdu. Pokiaľ predseda okresného súdu poukázal na to, že podľa jeho názoru prietahy v napadnutom konaní boli „*subjektívnej povahy*“, ústavný súd poukazuje na to, že ani prietahy subjektívneho charakteru nebolo možné akceptovať, pretože pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietahov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Ústavnému súdu neušlo pozornosti, že (síce iba po neúmerne dlhom trvaní napadnutého konania) okresný súd v danej veci prijal prísne opatrenia umožňujúce prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 €, ktoré odôvodňovala najmä tým, že v napadnutom konaní pretrváva stav právnej neistoty evidentne spôsobený prietahmi v konaní.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, a to v sťažovateľkou požadovanej výške 500 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za dva uplatnené a efektívne úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia – splnomocnenie z 26. februára 2010 a podanie sťažnosti 29. marca 2010). Za dva úkony vykonané v roku 2010 patrí odmena v sume dvakrát po 120,23 € a režijný paušál dvakrát po 7,21 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 254,88 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010